

σωματικῆς ὁμοιότητος). **Ἴδιος κί ἀπαράλλαχτος. Τὸ ρολόι σου εἶναι ἀπαράλλαχτο μὲ τὸ δικό μου. Ἦταν ἀπαράλλαχτη ἡ ὑπογραφή του κοιν.* Ἀπαράλλαχτος ὁ *φ-φέντης εἶναι Ρόδ.

***ἀπαρμίτιστος** ἐπίθ. ἀπαρμίτ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρμιτιστός < παρμιτίζω, παρ' ὃ καὶ παρμιτιζώ.*

Ὁ μὴ διαπερασθεὶς εἰς τὰ μιτάρια καὶ τὸ ὑφαντικὸν κτένι, ἐπὶ τοῦ στήμονος: Ἀπαρμίτ'στου τό'χου τοῦ διασίδ'.

ἀπαράμοιαστος ἐπίθ. ἀπαρομοίαστος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπαρόμοιαστος ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 158 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράμοιαστος ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 24θ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρμοιαστός < παρμοιάζω, παρ' ὃ καὶ παρμοιάζω.*

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ πρὸς ἄλλον, ἀσύγκριτος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων: Ποιήμ.

Ψηλότερα ἴς τὸν ἑβδομο κἀνένας δὲ θ' ἀνέβη παρὰ ὅποιος ἀπαρόμοιαστος, χάρισμα θεϊκὸ ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἄν.

Μὰ ἡ τέχνη του, ἀπαράμοιαστη, ἔφτανε ὅ,τι εἶχε ὁ νοῦς του σὰν τὴ σαγίττα τὴ σεισιτή, τὸ ἀλάθευτο σημάδι ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπαράβαλτος.

ἀπαραντούριστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαραδούριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραντουριστός < παραντουρίζω.*

Ὁ μὴ ἐκ μέθης παραπαίων, ὁ μὴ τρικλίζων: Σὰ βαρδουρισμένους εἶναι πάλι. — Μὰ πότε δὰ εἶν' ἀπαραδούριστος;

ἀπαραπόνετος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) κ. ἄ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραπονετός < παραπονείμα.*

Ὁ μὴ παραπονούμενος, ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν ἐνθ' ἄν.: Οὔλοι παραπονεθήκανε καὶ οὐ μόνον ἔμεινες ἀπαραπόνετος Κρήτ. Ἀπαραπόνετος ἐν' Τραπ. κ. ἄ. Συνών. ἀπαρ- πόνευτος.

ἀπαραπόνευτος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Ζωὴ κί ἀγάπ. 28. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραπονευτός < παραπονεύομαι.*

Ἀπαρπόνετος, ὁ ἰδ.: Δέκα νομάτοι μπορούσανε νὰ πλαγιάσουνε . . . ἀπαρπόνετοι ἴς τ' ὄμορφο δέντρο.

ἀπαρστούχαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρστούχαστός < παρστούχάζομαι.*

Ὁ μὴ στοχαζόμενος πολὺ, ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος.

ἀπαράσυρτα ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀπαράσερτα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαράσυρτος. Ἀσάρωτα, ἀσκούπιστα: Ἐπαε εἶν' ἀπαράσερτα.

ἀπαράσυρτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαράσερτος Κρήτ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρσσυρτός < παρσέρνω.*

Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ὁ μὴ σκουπισθεὶς: Τὸ σπῆτι - τὸ ἀλώνι εἶναι ἀπαράσερτο. Ὁ στάβλος εἶναι ἀπαράσερτος. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

ἀπαρτήρητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαρτήρητος.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρατηρηταί τι, ἀθεάτως: Ἡ γκάφα του πέρασε ἀπαρτήρητα. Ἀπαρτήρητα περνάει ἀπὸ τὴ γειτονιά μας. Ἡ γεροτὴ του πέρασε ἀπαρτήρητα.

ἀπαρτήρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπαρτήρητος Πόντ. (Ἰνέπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρτήρητος.

Ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, ὁ διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τινος ἐνθ' ἄν.: Μπήκε μέσα ἴς τὸ σπῆτι ἀπαρτήρητος. Ὁ λογαριασμός πέρασε ἀπαρτήρητος. Ἄφησε τὰ λάθη ἀπαρτήρητα. || Παροιμ. φρ. Ὁ λύκος ἀπαρτήρητος (ἐπὶ τοῦ μὴ λεπτολόγου) Ἰνέπ.

***ἀπαρστούχαστος** ἐπίθ. ἀπαρστούχαστος Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρστούχαστός < παρστούχάζω, παρ' ὃ καὶ παρστούχάζομαι.*

Ὁ μὴ ἐξοργισθεὶς, ὁ μὴ θυμώσας πολὺ. Συνών. ἀχό- λιαστος.

ἀπαρσώρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρσώρητος. Ὁ μὴ παρσώρηθεὶς: Ἀπαρσώρητο δικαίωμα λόγ. σύνηθ. Ἀπαρσώρητο χωράφι Ἀρκαδ. Πβ. ἄδοτος.

ἀπαράχωστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαράχωτος Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκήδεστος) ἀπαράχουτους Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρσχωστός.* Ὁ μὴ καλυφθεὶς διὰ χώματος, ἄθαπτος ἐνθ' ἄν.: Ἀπαράχουτον ἔχ'ν ἀκόμα τοῦ νικρὸ Σιάτ. Συνών. ἄθα- φτος I.

***ἀπαράψητος** ἐπίθ. ἀπαράψητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρσψητός < παρσψήνω.*

Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος δὲν ἐψήθη ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ μὴ πολὺ ψημένος: Ἀπαράψητον ἐν' τὸ κρέας Χαλδ. Ἀπαράψητα εἶναι τὰ φασούλα αὐτόθ.

ἀπαργά ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά. Μετὰ πολὺν χρόνον, πολὺ ἀργά: Ἀπαργά ἔρθεν-εἶδ' ἄτον.

***ἀπαργουῦ** ἐπίρρ. ἀπαργουῦ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά κατὰ τὰ εἰς -οῦ ἐπίρρ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: Ἄσμ. Ἀπαργουῦ τὸν εἶαμε ἴς τῆς ἐρημιᾶς τὰ ὄρη, πῆματος ἦτο σύσσωμος καὶ θερμοσκοτωμένος (μοιρολ. εἶαμε = εἶδαμε, πῆματος = αἰμόφυρτος).

ἀπαργῶς ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργῶς. Λίαν βραδέως, πολὺ ἀργά: Φρ. Ἀργῶς κί ἀπαργῶς (βραδύτατα).

ἀπαρέσκω Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.) Τὸ ἀρχ. ἀπαρέσκω. Ἀπαρνοῦμαι: Ἐν σ' ἀπαρέσκω.

ἀπαρξίικον Τσακων. ἀπαρξίικον Τσακων. Ἀγνώστου ἐτύμου. Φέρομαι τραχέως πρὸς τινα. Συνών. ἀπαρίκου, ἀποπαίρνω.

ἀπαρήγητος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαρήγητος Ρόδ. (Φάν. Σορον.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρηγητός < παρηγῶ.*

